

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

NOIR NOIR VERMEIL CARMIN ROUGE

AGUA RAS RECTIFICA

CARLOS LABIELLE.

Era un artista de geni:
 treballava dia y nit
 y posà l'art litogràfic
 a un nivell aquí may vist.
 Fou lo primer que en Espanya
 practicà 'l' grabat al zinc,
 deixant un nom qu' es sinònim
 de gust, perfecció y enginy.

F. FOMER SOLER

L' AUCELLET QUE TOT HO DIU.

No està classificat, que jo sàpiga, en la escala ornitològica; pero es sumament conegut, extremadament popular.

¡L' aucellet que tot ho diu! ¡No 'l coneixen poch ni gayre las mares de familia! Algun dels séus fills fá de amagat alguna travessura; la mare la descubreix y li canta las quaranta. Gran sorpresa del noy entremaliat.

—¿Quí li ha espiat, á veure?

—Ja sabs, fill mèu, que hi ha un aucellet que tot ho diu.

Lo mateix que ab las mares succeheix ab los periodistas. ¿Per quín conducto arribarían sino fins á nosaltres certas travessuras de determinats personatjes?

Pero encare hi ha més. ¡Quántas y quántas vegadas no sabríam de qué fer manegas sense l' ausili inesperat de tan airosa y agradable bestioleta!

A lo millor dels nostres apuros, mentres estém buscant un tema apropósit per conjuminar un article, compareix aixerit l' aucellet que tot ho diu, ab los ulls alegres y brillants com capets d' agulla, estarrufadas las plomas y 'l bèch plé de refilets que pugnan per sortir atropelladament de aquella boqueta sempre ressalada.

L' aucellet que tot ho diu es maliciós tafanerot, molt viu y alegre y un bon xich murmurador. Figúrinse la maledicencia pública personificada en un aucell.

¡Y ab quín gust picoteja y repicoteja!... Pero al fi, picadas d' aucell que no matan ni fan sanch.. tot lo més molestan é incomodan al que las reb.

Al aucellet que tot ho diu tot li es patria. Ell vola y revola de aquí de allá sense cansarse... Se posa en la cornisa de las casas, en balcóns y finestras... Un petit relléu imperceptible á la vista, li vè molt bè per aguntarse... Un foradot qualsevol li serveix de amagatall... Penetra per totas las oberturas, y quan troba un balcó tancat escolta desde darrera 'ls vidres.

Una vegada enterat de lo que 's proposa sapiguer, pega volada y ho refila tot.

Després de alguns viatjes á Madrid, á Olérdola y á La Garriga, per hont ha passat volant com una fletxa, lo aucellet que tot ho diu, m' ha contactat certas cosas que no deuenh permaneixer ignoradas.

Durant l' últim viatge del catalá ilustre á la vila del Os, que no havia de ser, com molts se han figurat, un viatge tot ell de recreo, ja qu' entremitj de las rosas havia de trobarhi no pocas espinas, l' aucellet que tot ho diu va acompanyarlo diligent espiant sino tots los séus passos, los més importants dels que va dar.

Un dia penetrava solemne y majestuós, donantse ayres de conquistador, al domicili de don Práxedes. Los porters que 'l vejeren entrar, quan ne sortí apenas lo coneixían. Al entrar estava roig com si vingués de un tiberi; al sortir semblava que l' haguessen desinflat: caminava ab pena y se li havían posat desmayadas las patillas. No va faltar bromista que digués:

—De segur que D. Práxedes li ha tirat lo pèl avall

Aixís era en efecte.

D. Práxedes, mitj en broma mitj en serio, va donarli á compendre que havia arribat l' hora de

que 's retirés á descansar de sas inmensas fatigas.

L' aucellet que tot ho diu m' ha donat compte de l' entrevista celebrada per l' home del tupé y l' home de las patillas.

Després de ocuparse lleugerament de alguns assumptos de més ó menos interés per la ciutat de Barcelona, va dir D. Francisco:

—Aquestas reformas, amich D. Práxedes, son lo somni daurat de la mèva vida; pero...

—¿Pero qué?

—Hi ha la lley Mellado de per mitj.

—En efecte, la lley Mellado l' inhabilita á vos té per tornar á empunyar la vara, després de realizadas las eleccions de desembre.

D. Francisco va tornarse blanch com un full de paper. Ell havia donat péu perque 'l declaresen arcalde perpétuo é inamovible y 's trobava ab las dimissorias á p'asso fixo. Bèn clar li va dir lo seu amich del ánima:—La lley no pot modificarse... ho sento molt; pero no pot modificarse.

Y veyentlo tan abatut que ni esma tenia, afegí tractant de consolarlo:

—Desenganyis, D. Francisco: un home valent y una bota de ví bó s' acaban prompte... Las popularitats com més grans menos duran.

—De manera que vosté créu que la mèva gran popularitat...

—Igual que la mèva—interrompé D. Práxedes rihent y gratantse la galta—jo mateix de aquí poch temps no tindré més remey que arreconarme.

D. Francisco va sortir de la presencia del seu amich y jefe, aflagit y desilusionat. Havia anat en busca de un panellet y acabavan de donarli una castanya. Las ilusions que portava dintre del cos se li van gelar. Los nervis van comensar á donarli estiragassadas, y aquell dia 's pot dir que va contreure la llarga enfermetat que ha posat en perill sa preciosa existencia.

¡Arreconarlo á n' ell, com s' arrecona un trasto; com s' han arreconat los archs de ferro que servían per guarnir la Rambla durant lo período de la Exposició universal! ¡Cóm un adorno fora d' ús!...

Algú ha suposat que la malaltía que durant tan temps l' ha aflagit no era dolor, sino gota. En efecte, las paraulas de 'n Sagasta sigueren l' última gota que féu sobreixir lo vas de las sévas desilusions.

Si hi hagués justicia á la terra, D. Práxedes que ha fet lo mal, hauría de pagar los metjes, las medicinas y 'ls banys de La Garriga.

Tal es, al menos l' opinió del aucellet que tot ho diu.

—Y escolta, aucell del mèu cor, tú que tot ho escudrinyas y tot ho sabs ¿voldrías ferme 'l favor de dirme quí es l' home destinat á arreplegar la vara, quan la vara cayga de las mans de D. Francisco?

L' aucell que tot ho diu fá un parell de saltiróns y 's posa á refilar, com si li donessen corda:

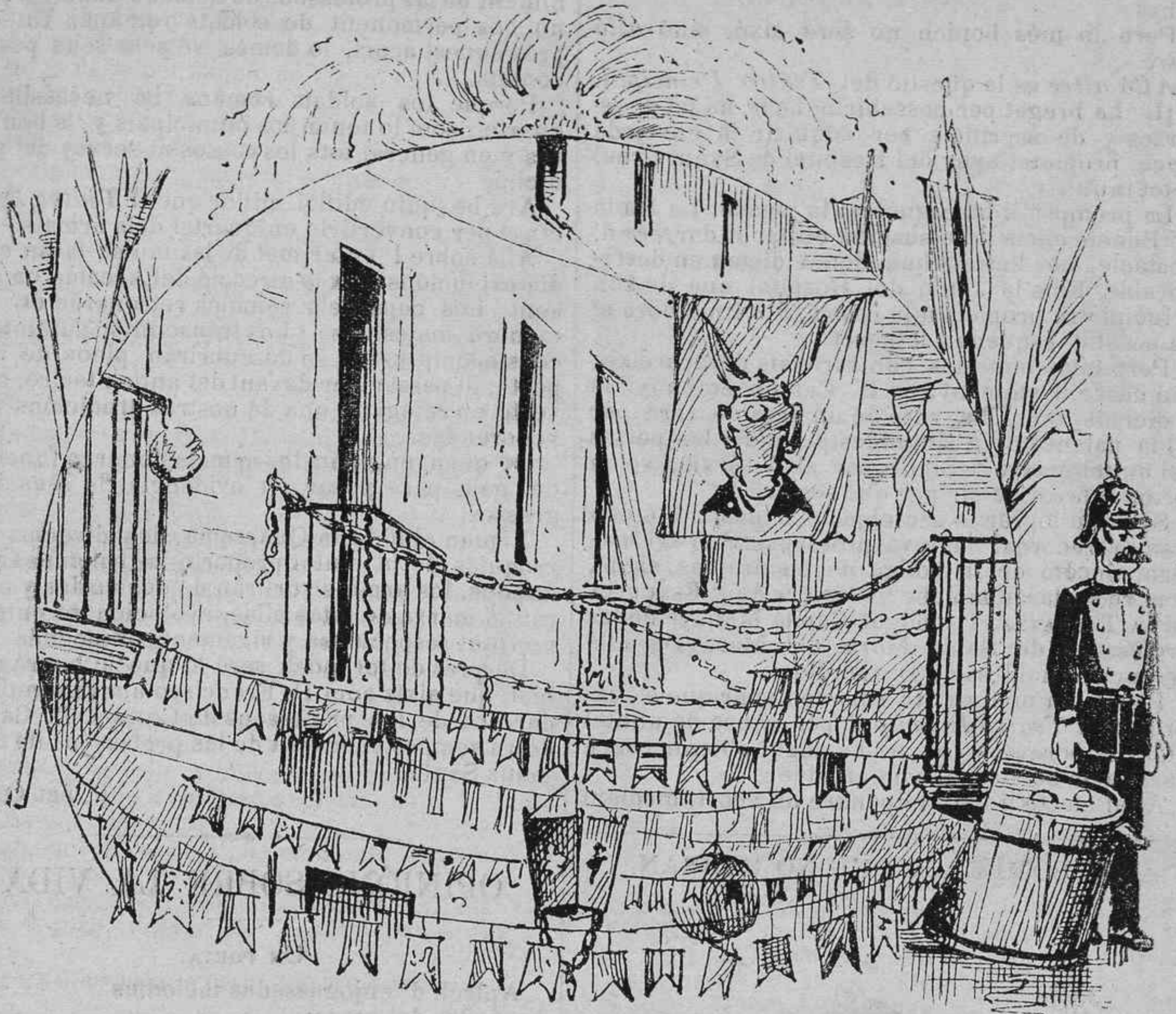
—¡Camelo...Camelo...Camelo!...

Després de dir *camelo* pega volada y desapareix.

Misteriosa paraula que m' ha fet reflexionar moltíssim.

Camelo vol dir xasco, y 'l misteriós llenguatje del aucell que tot ho diu ó no significa res, ó vol dir que 'ls barceloníns qu' esperém un arcalde conforme á las necessitats de la capital, un arcalde formal y serio, 'ns ne durém xasco.

LA FESTA MAJOR D' ENGUANY.

Com l' any passat vam gastarnos
tants rals ab l' Exposició,
aquest any per la Mercé
no més hem pogut fè aixó.

¿Quí serà 'l successor del ilustre marquès de Olérdola?

¿En Pere Casas? ¡Vade retro! Ni ell pot arribar á tant, ni Barcelona por arribar á menos.

¿En Teodoro Baró? No es elegible porque ja fá alguns anys que no resideix á Barcelona.

¿Lo gobernador Antunez? Tampoch es elegible.

¿En Pep Gassó y Martí? No va ser bó per diputat per Manresa y pèls mateixos motius no ha de serho per arcalde de Barcelona.

Acudir al cassino de la Rambla de Santa Mónica en busca de un candidat equivaldría á donar al pobre D. Francisco la segona llansada. No: lo arcalde futur ha de sortir del cassino de la Plassa Real, y es lo cás que allá no hi ha homes: allá, fora del catalá ilustre, no hi ha més que ninots y maniquíns.

¿Qué haurá volgut significar l' aucell que tot ho diu?

A tals reflexions anava donant voltas pèl mèu cervell, quan l' altre dia passant per la Rambla de Canaletas me veig al famós aucellet que pegant volada desde la branca de un plátano se posa sobre la barana del balcó de la casa de D. Camilo Fabra, repetint encare 'l mateix estribillo:

—¡Camelo...Camelo...Camelo!...

Aquella broma del aucell maliciós va explicar-m'ho tot. Lo futur successor del ilustre Marqués de Olérdola en l' Arcaldía de Barcelona, serà 'l no menos ilustre Marqués de Alella.

Sols que l' aucellet que tot ho diu, en lloch de Camilo, li diu Camelo.

..

¡Quína felicitat la nostra!...

¡La ciutat dels comtes convertida en ciutat dels marquesos!... ¿Hi ha ditxa comparable á la nostra?... ¡La talla dels arcaldes sostenintse sempre á la mateixa altura!... De Olérdola á Alella y vice-versa, fent nit á la Casa Gran... ¿Quí no s' entusiasma?

Jo ja 'm veig al nou arcalde prosseguint la tasca comensada per l' anterior... No ha de quedar res endarrera; lo únich en tot cas que s' hi quedarà serán los acreedors del Ajuntament; pero de aquests ja no se 'n parla.

Desde 'l dia que D. Camilo empunyi la vara, se declararà obra de text en to as las escolas públicas municipals aquell *Código de la buena sociedad*, que ha immortalisat lo nom del seu autor, qui ab tot y no ser marquès quan lo vá escriure, ja demostrava sas inclinacions aristocráticas, explicant la manera més cortés de pujar una escala

y altres particularitats dignas d' eterna recordansa.

Pero lo més bonich no serà aixó, sinó *alló altre*.

Alló altre es la qüestió del *Teatro Principal*.

¡B- ha bregat per possehirlo; bè n' ha fet d' esforços y de sacrificis per adquirir la envejada finca, propietat avuy del Hospital de Santa Creu! Y tot inútil.

La premsa li ha esguerrat la jugada. La Junta de Beneficencia li ha suscitat obstacle darrera d' obstacle. Los lletrats han donat dictamen desfavorable. Fins la Junta del Hospital que de bon principi era propicia á la cessió, á última hora s' ha posat d' esquena á la paret.

Pero totas aquestas contrarietats desapareixerán desde 'l moment que D. Camilo empunyi la codiciada vara. La vara de un arcalde serà per ell la palanca de Arquímides per obrir las portas del antich teatro. ¿Si ni per aixó servís, volen ferme 'l favor de dir per qué serviria?

Si ansia lograr lo seu objecte li bastará á don Camilo recordar la seva prossapia. Son avi matern, en Pó de la botiga de las ánimas, sigué, com recordarán molt bé 'ls lectors de l' *ESQUELLA DE LA TORRATXA*, l' obligat Capitá Manaya de las professóns de Santa María del Mar. De allá arranca la noblesa de D. Camilo.

Per lo tan no li caldrá sino demanar que s' expropíhi 'l *Teatro Principal* per causa de utilitat pública, perque lo que no ha pogut obtenir com á particular ho alcansi com arcalde.

A tal efecte li bastará pendre un acort, mediant

lo qual l' Ajuntament de Barcelona, p'el major lluhiment de las professóns de Semana Santa, creará un cos permanent de soldats romans. Un cop prés aquest acort, lo demás vé pels seus passos contats.

Perque los soldats romans bè necessitarán quartel, com lo tenen los municipals y 'ls bombers y en general tots los cossos al servey del municipi.

Ara bè ¿quin edifici millor que 'l *Teatro Principal* per convertirlo en quartel dels armats?

Allá sobre l' entarimat de las taulas farán cada día evolucions baix la direcció del Arcalde en persona. Los cops dels samalés retronarán de una manera majestuosa. Los transeunts, sentint los cops acompassats, se descubrirán plens de respecte, al passar per davant del antich teatro, convertit en refugi de una de nostras tradicions més venerandas.

De quan en quan los armats donarán funcions de gala pera posar en evidencia 'ls seus progressos.

Y quan al fi de la Quaresma, las diversas parroquias de la ciutat preparin las solemnes professóns, los armats sortiran de dos en dos y obriran la marxa de totas ellas, evolucionant entre la multitud respectuosa y vivament conmoguda.

Després de tot, poch serà lo que s' haurá canbiat, que aixís com D. Francisco anava sempre al darrera de las professóns de Corpus, D. Camilo anirà sempre al davant de las professóns de Semana Santa.

P. DEL O.

LOS BOMBEROS QUE NO COBRAN.

Esperant que vingui 'l pago dels seus jornals atrassats, ¡hasta se 'ls han fet trenyinas de tant temps d' está assentats!

OPINIÓNS SOBRE LA VIDA.

UN POETA.

Aplech d' enjogassadas melodías nascudas del amor:
pinzell qu' en l' ampla tela de los días las horas pinta ab sonrosat color:
potent elixir qu' ab sa grata essencia á proseguir convida
la marxa del progrés y de la ciencia:
somriure, aymar, gosar... aixó es la vida.

UN FILOSOFH.

Ser y no ser ensemps; y aquells qu' apelin, qu' alsin lo dit: (si m' han entés, que 'm pelin.)

UN SOLTERÓN.

Toros, caballs, reunions,
res de pensar ab *casaca*,
y sempre dú á la butxaca
un grapat de patacons:
fè á una casada, querida...
se 'l Tenorio d' allá hont vaig,
tenir las donas á raig...
¡D' aixó se 'n diu la gran vida!

UN CASAT.

Si es que no 'm deixo—posar las calsas ella te bascas—y atachs molt forts:
si faig lo Tóni —me posa banyas...
Per mí la vida—ve á ser la mort.

UN VIUDO.

¡Ah, salao! Quin disfrutar!
Densá qu' es morta la Tana
faig lo que 'm dona la gana.
Per mí, viure es enviudar.

Jo.

Si ab tanta definició,
alguna lectora inquieta
no 's dona per satisfeta
volent saber ma opinió,
sense que 'm vulgui dar tó,
l' hi diré qu' una nineta
certs moments, me diu:—*¡videta!*
Ergo, la vida, soch jo...

A. MENÉNDEZ.

EN CINTO Y DON IGNASI.

LA QÜESTIÓ PALPITANT.

¡Preparen!...

¿Ja están preparats? Pues no 's mo-
guin d' aixís: quan siga l' ocasió, ja
cridarém:

¡Fuego!

Los moros sembla que tornan á
buscarnos las pessigollas.

Ab tal motiu l' esperit públich s' ha
aixeribit d' una manera tan admira-
ble, que casi bè no hi ha espanyol que
no estiga disposat á anar al Africa á
fer desgracias.

Per tot arreu se comenta l' atropello
d' Alhucemas, explicant lo fet ab tots
los péls y senyals, y buscant las con-
seqüencias que semblant acte de pi-
rateria pot ocasionar.

—¿Ahónt es aixó d' Alhucemas?—
pregunta un.

—Al Africa— li respón un altre—
vora 'l mar, *frente per frente* del
aygua.

—¿Y qu' es en resúm lo que ha pas-
sat?

—Que 'ls moros s' han apoderat d'
un barco de la esquadra y se l' han
venut al encant, com un trasto vell.

—¡Potser sí que ho era! Perque 'ls barcos es-
panyols, generalment, tots son bastant venera-
bles.

—No senyors—salta un altre—no era cap barco
de guerra; era un llaut de Málaga, que anava ca-
rregat de...

—¿De pansas?

—No li sabria dir de qué anava carregat; lo *cer-
tus* es que 'ls moros s' han apoderat de tot lo que
la embarcació duya, y han fet cautius als set ó
vuyt homes que hi anavan.—

Al arribar aquí la indignació 's desborda, y 'l
que més y 'l que menos empunyaría desseguida
un fusell si 'l tingués aprop.

La fantasia popular dona proporcions gigantes-
cas al atropello y no son pochs los que veuhen ja
á la patria embolicada en una serie d' aventuras,
que tan poden acabar ab la conquesta d' Africa
pèls espanyols com ab una nova invasió d' Es-
panya pèls moros.

—¡Déu nos en quart que 'ls moros nos invadis-
sin!—diuhen las senyoras tímidas y pudorosas,
tapantse instinctivament la cara ab las mans;—
¡Déu nos en quart! Potsé 'ns farían cautivas y 'ns
tancarían al serrallo, vestidas ab calsas amplas y
sabatillas brodadas ab *antiqüelas*...

—¡Y tal!—anyadeixen altrás senyoras, no me-
nos recatadas,—si qu' estaríam ben divertidas en
poder d' ells! Una gent que no tè teatros, ni dona

—¿Y que no va pujar á la torre Eiffel, don Ignasi?
—¡Vaya! Fins al primer replá; pero ab lo mèu pes la torre 's decan-
tava y vaig tenir de baixar desseguida...

balls, ni permet que las senyoras tinguin rela-
cions ab cosins de cap classe...

—¡Tancadas al serrallo tot lo día!...

—¡Y tota la nit!

—¡Tan tremendos que son los moros...!

—¡Ah, no senyora! N' hi ha de tots. Jo n' hi
vist algún, que vestit ab jaqué y sombrero de
copa, podria molt bè colocarse de plantón á la
cantonada de 'n Llibre ó davant de Sant Jaume,
sense que cap senyora se 'l mirés ab mals
ulls.—

La gent entussiasta espera las noticias d' Africa
ab verdader deliri. A cada parte que vá arribant
vá creixent la efervescencia.

Lo que més empipa es la calma ab que proce-
deix la diplomacia marroquí.

—Lo govern del sultán dará á Espanya totas
las satisfaccions que vulgui.

Lo govern del sultán lamenta l' atropello comés
pèls moros.

—Lo govern del sultán... no sab res, ni ha vist
res .. ni fá res.—

¿Qui l' aguanta aquesta patxorra?

—Totas aquestas argucias—diuhen los que hi
entenen—son excusas pera guanyar temps y fer-
nos una mala partida quan menos 'ns ho espe-
rém.

—¿Vol dir que 'ls moros ne pensan alguna?

—¡Vaya! Miri, no sé si es veritat; pero m' han

dit que per las voras de Madrid s' hi havian vist bastants sarracenos.

—¿Sarra... qué?

—Cenos. Es lo nom que agafan los moros quan van de viatge.

—¿Y qué deuen buscarhi á Madrid?

—¡Veji! Derribar lo ministeri, apoderarse del govern y declarar mora á Espanya de real ordre.

—¡Ah, aixó si que jo no ho aguantaría! Primer que moro, qualsevol cosa.

—Lo mateix li di' h. Si 'ls moros s' arriban á apoderar de la nostra patria, abandono á Barcelona y m' en vaig á viure á la mèva terra.

—¿D' ahont es vosté?

—De Sant Pere de Riudevittles.—

Los propaladors de noticias falsas se despatxan al seu gust, y cada quart d' hora circula un nou rumor.

—Diu que Cádiz s' ha pronunciat á favor dels moros. En Peral s' ha passat ab ells y 'ls ha regalat lo barco-peix.

—Han sigut descuberts á Guadalajara tres ó quatre mil moros, que s' havian introduhit furtivament á la ciutat ab la excusa d' anarhi á vendre sabatillas.

—S' assegura que 'l vigia de Montjuich ha avisat que per las costas de Garraf s' hi passeja una esquadra mahometana...

De noticias pèl istil no 'n vulguin més. Lo que hi ha es que 'l públich tè 'l bon sentit de no ferne cas, coneixent que son absurdas.

¶ Pero de totas maneras, bo es que 'l entusiasme 's conservi y que 'l calor que ha originat l' atropello d' Alhucemas no 's dissipí.

Per xó m' agradan *arranques* com lo d' un senyor que jo conech, que ahir va llensar ab indignació una caixa de sabrosos fruyts de palmera, exclamant ab solemnitat:

—¡May més dátils!—

Y 'l de una senyora, que veyent á un fill seu de tres anys assentat per terra, va cridarli ab energia:

—¡Aixecat immediatament! Aixó fa moro.

A. MARCH.

UN CASAMENT.

La María, que tè gastos y no tè un maravedís, y 'l Grabat, que no tè trastos ni dinés per llogá un pis, ara diu que s' han casat, y 'l veynat sempre murmura:

—Bon parell s' han replegat la María y 'l Grabat.

Ella vol anar bonica, lo seu gust es presumir; y 'l Grabat, sols se dedica á menjá, beure y dormir:

lo seu gust enfurismat ni la miseria 'l detura, lo que compran es fiat, y 'l veynat sempre murmura:

—Bon parell s' han replegat la María y 'l Grabat.

Per més qu' ella algún cop canta y 'l Grabat algún cop riu, ella tè un génit qu' espanta y ell tè un génit fort y viu.

Ella á n' ell lo considera com un pegat en un banch;

ell s' encega de quimera, tot ho tira á foch y á sanch; y al senti aquell altercat lo veynat sempre murmura:

—Bon parell s' han replegat la María y 'l Grabat.

Ella parla més qu' un lloro, per tot busca manganillas y es corrida més que un toro després de las banderillas.

Ell també pèl seu costat fa 'l tronera, re 'l detura,

busca sort enfutismat, y 'l veynat sempre murmura:

—Bon parell s' han replegat la María y 'l Grabat.

Menjan poch y mal cuynat

DESPEDIDA DEL ISTIU.

Alsa, noya, xucla, xucla,
que ja hem fet á tots enguany:
aquest gelat que preném,
será l' últim d' aquest any.

y están tips, ves qui ho diria,
 ella n' está del Grabat,
 y ell n' está de la María:
 també están tips del veynat,
 porque canta tot lo día:
 —Bon parell s' han replegat
 la María y 'l Grabat.

P. P. T. Y P. P. TA.

PRINCIPAL.

Ab molt bon peu ha obert las sèvas portas lo més antich dels nostres teatros. La companyia d' ópera que en ell treballa es de lo més notable que 's veu en teatros d' aquesta catagoría y ha sapigut guanyarse desde 'l primer moment las simpattias del públich.

La *Sonambula*—obra ab que va inaugurar-se la temporada y única que nosaltres hi hem vist—va proporcionar un senyalat triunfo á dos artistas, l' un la simpática tiple senyoreta Svicher, coneguda ja y aplanida del públich barceloní, y l' altre 'l tenor Fagotti, un tenor desconegut á Barcelona, y qu' es un verdader cantant y un artista en tota la extensió de la paraula, tan per la sèva agradabilíssima veu com per la intatxable correcció de las s. vas maneras.

Es precis citar també al senyor Meroles que va portarse com un home, als coros, y especialment al mestre Sanchez que va dirigir ab la discreció y bon gust en ell proverbials.

ROMEA.

S' ha inaugurat la temporada; pero en rigor la nostra tasca ha de comensar ab motiu del estreno de la comedia *Vesten, Anton!* del senyor Llanas, de la qual nos ocuparem la próxima senmana.

LÍRICH.

Continúa treballanhi la companyia d' ópera, pero nosaltres hem continuat no ananhi, porque 'l teatro continúa sent tan lluny com sempre. Per lo tant... continuém.

NOVEDATS.

¡Bé pèl veterano Valero! Los anys li han envel·lit lo cos, pero no han pogut extingir lo calor de la sèva ànima.

Dissapte va demostrar en lo desempenyo de *El Patriarca del Turia* que encare quedan raigs del geni que ha il·luminat la sèva llarguísima carrera de triunfos, deixant com á veritat indiscutible que la inspiració no envel·leix may.

Lo públich, bastant numerós per cert, va col·marlo d' aplausos, com també als demés artistas que van acompanyarlo, especialment á la senyora Mena.

TÍVOLI.

Carmen y Roberto, Roberto y Carmen: sobre aquests [dos polos gira avuy la campanya artística del *Tivoli*.

Y ab aquestos dos títuls al cartell, la empresa veu cada día 'l teatro ple.

¡Qué haig de dí. en vista d' aixó?
 Que ho celebro de debó.

CATALUNYA.

Ab lo títul de *De Madrid á Paris* s' ha estrenat en aquest afortunat teatro un viatge-revista que,

sense la decoració final, lo mateix podria dirse de *De Madrid á Paris* que de *De Sarriá á Granollers*.

Aixó en quan al títul. Per lo que toca á l' obra, s' ha de confessar que es molt agradable y entretinguda, que tè trossos molt ben escrits y xistes en abundancia y que 'ls números de música son per lo regular garbosos, frescos y originals com tot lo que componen los mestres Chueca y Valverde.

La empresa del teatro de *Catalunya* ha posat l' obra ab verdader rumbo, presentant un magnífich vestuari y una bonica decoració que representa la vista general de la Exposició de Paris.

Respecte al desempenyo no podém tenir sinó elogis per tothom, citant especialment á las senyoras Alverá, Gonzalez y Bardo y als senyors Bosch y Chaves.

Per l' éxit que la nova obra ha alcansat, se pot assegurar desde luego que figurará llarchs días en lo cartell.

NOU RETIRO.

La gran solemnitat de la senmana ha sigut lo benefici de la senyora Martínez, la mimada artista que ha lograt que la empresa del *Retiro* pogués posar á la porta aquell eloqüent quadro que diu:

Quedan despachadas
 todas las localidades.

A pesar de que feya un vespre de lo més *perro* que s' ha vist, lo teatro estava plé de gom á gom y la beneficiada va recullir una carretada de regalos, la mar d' aplausos... y tot un colomar.

ESPANYOL y CALVO Y VICO.

Lo primer no dona funció sinó 'ls dias festius, presentant las obras més aplaudidas. Lo segon dona funció diaria, pero 'l públich no hi acut ab l' abundancia que seria de desitjar y que mereix, tota vegada que la companyia que dirigeix lo senyor Colom es una de las complertas y ajustadas que s' han vist á Barcelona.

CABORIAS D' AMOR.

—¡Jo que volia plantaria
 y no li gosava á dí..!
 M' ha guanyat per má... ¡la indigna!
 Ella m' ha plantat á mí...

NOU MASSINI.

Segueix sa marxa triunfal
donant sarsuelas á ral.

EDEN-CONCERT.

També dissapte va inaugurar la companyia d' hivern aquest concorregut local del carrer Nou de la Rambla.

Apart de las aplaudidas *chanteuses* francesas, que provocan l' entusiasme del públich ab las sevas coplas picarescas, y dels *Homes rouges* que fan exercicis de lo més diabòlich que s' haja vist, atreu singularment la concurrència la companyia de sarsuela, que posa ab bastant ajust las obras més aplaudidas que avuy están en boga, guanyant en totas ellas merescuts aplausos la senyoreta Molgosa.

CIRCO EQUESTRE.

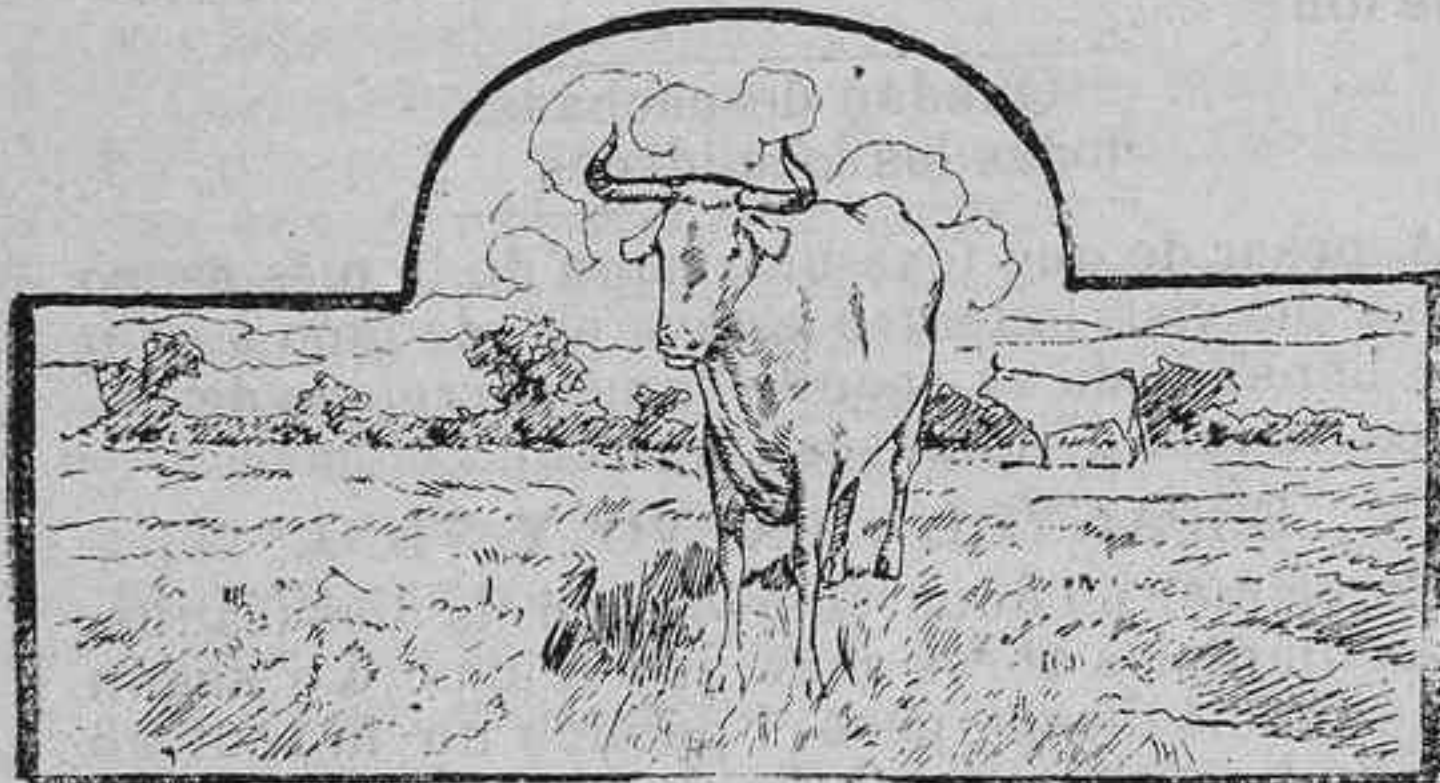
Lo *Monstruo verde* continúa á la ordre del dia, com si s' hagués estrenat ahir.

Y 'l públich no 's cansa de riure y de aplaudir, proporcionant á la empresa uns *lleos* més monstruosos encara que 'l mateix *Monstruo*.

Lo qual que nosaltres ho trobém molt natural.

Per la rahó capital
de que l' espectacle val.

N. N. N.

TOROS.

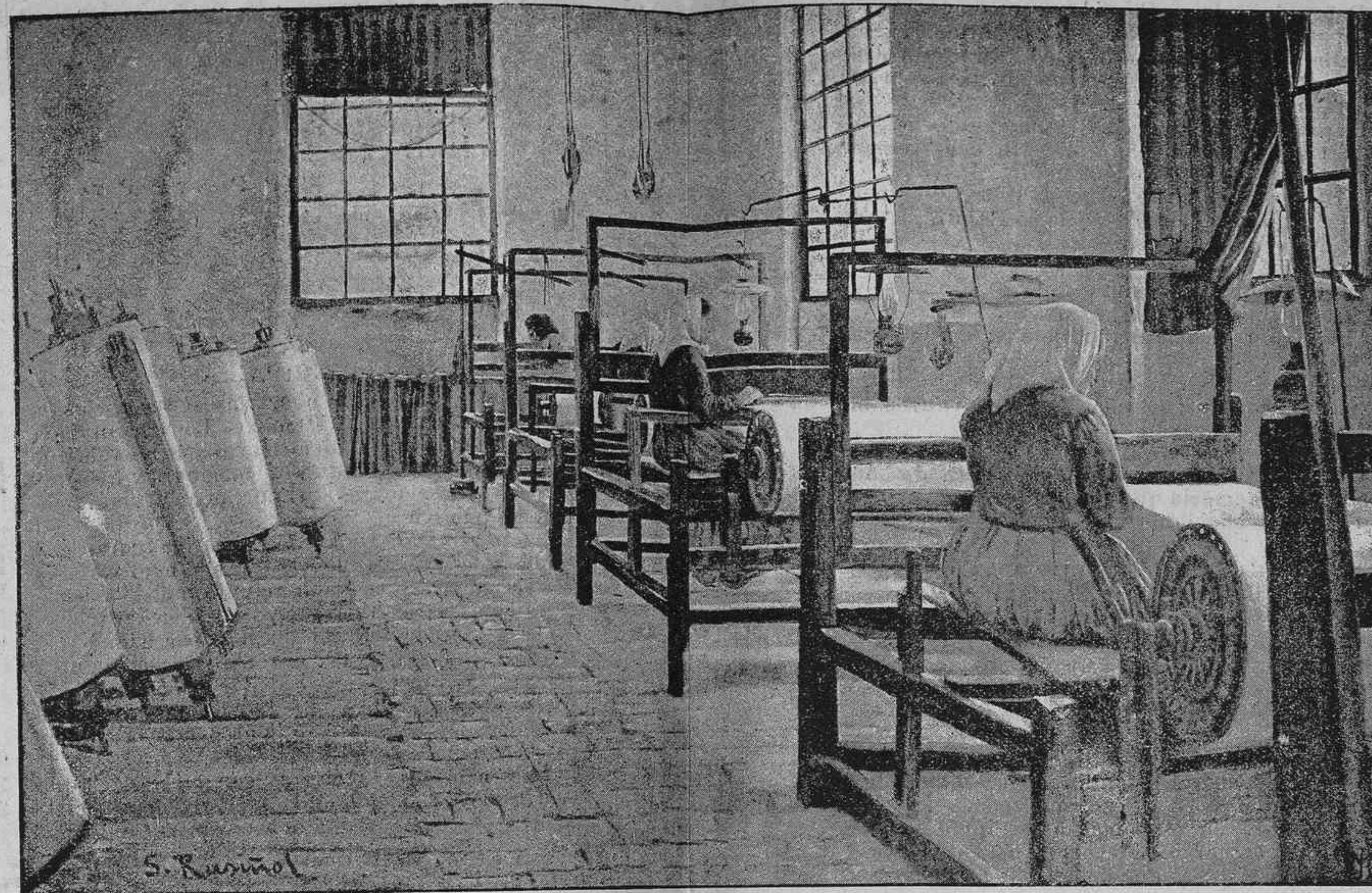
CORRIDA DEL DIUMENJE, DIA 22.

Bona entrada á sol y á sombra,
temperatura tal qual,

UN QUE HI VA.

—Mosca! Crema més una espurna de cigarro á la pitrera, que tot lo foch de la frábica... vist de lluny.

LA FÁBRICA. (Quadro de Santiago Rusiñol.)

en Lloret al palco regio,
sis toros de Colmenar,
en *Fabrilo* y l' *Espartero*
ab los seus valents xavals...
¿no es vritat que ab aquests datos
era qüestió d' esperar
una corrida plagada
d' emocions y novedats?

Pues no va haverhi tal cosa:
tot va marxá ab ordre y pau,
(descontant una gran bronca
que al sortí 'l tercé animal
va armarse, porque tenia
las banyas *irregulars*.)
los picadors van portarse
d' un modo piramidal,
(salvo las picas dolentas,
que van usarse bastant,
y la extranya *coincidencia*
de picar dos de un plegat.)
En la sort de *banderillas*
va derramarse la sal,
(y hasta varen derramarse
uns quants *palillos*, posats
massa á la vora del ventre.)
Los espasas van matar
casi sempre á la primera,
(prescindint dels animals
que van morir.. de vellesa.)
La direcció general

va ser del tot acertada,
(excepto quan no ho va estar,
que va sè ab molta freqüencia,)
los toros no van ser mals,
la presidencia fou bona
y 'l públich se va cansar
de aplaudir certas cosetas,
de xiular certs disbarats,
de celebrar varios *qutes*
y de veure caballs flachs.

Con tan pausable motivo,
aquí faré punt y apart
y descriuré á corre-cuyta
la corrida del dimars.

La qual sigué una corrida democrática... es á dir, á benefici dels *morenos*.

L' entrada al sol costava sis rals no més y 'ls tendidos que miran á ponent varen omplirse
En cambi á la sombra s' hi veyan alguns *claros*.

Presidencia del Sr. Lloret, toros de Palomar, cuadrillas del Gallo y 'l Manchao. La plassa humida y plena de serraduras.

Los toros bèn armats encare que de pocas lliuras, donaren algun joch, especialment lo primer y 'l quart que sigué 'l de la tarde. Lo sisé, dotat de bona presencia, 'ns recordá alló de *mucha planta y poca uva*. ¡Vaya una manera de voltar

lo bógit y de fugir dels caballs y hasta de la sombra de las capas!

Manchao rebé l' alternativa del Gallo y demostrá ser tot just un aprenent. Al passar enrevana 'l bras y al ferir gira la cara. Figuris que farém nosaltres que ni ell mateix te cor de veure la seva feyna.

Lo Gallo seré y salerós al preparar los toros, entussiasmador al donar lo cambi de genollóns y desgraciat al ferir. No 's portá bè sino en lo quint que caygué mort de una sola estocada. Pero cem que ni 'l mateix toro estava preparat á rébre la única estocada de la tarde resultá *casualitaria*.

Bastant bè 'ls picadors que se'n dugueren bonas caygudas especialment en lo quart.

Y 'ls banderilleros, mitja figa, mitj rahim, ó com si diguessim: hi hagué de tot: pendatxos clavats al seu puesto y altres penjats á las butxacas de l' hermilla dels toros.

La corrida 's ressentí de certa pesadés.

Als toros los hi faltavan anys.

Al Manchao art.

Al Gallo millor sort.

Y á mí... la grossa de Nadal.

PEP BULLANGA.

LA CANSO DEL APOCAT.

Conech una fadrineta
robadora del cor mèu
que alegroya, quant me véu
fa la mitja rialleta.

Jo 'l seu desitj comprenent
penso: «Quan torni á trobarla,
no hi ha més, tinch d' aturarla
y dirli lo que 'l cor sent.»

Pero en veyentla de nou
quedo mut, no sé dir res.

Ves si es prou,
no hi puch fer més.

Si en algún ball tocar sento,
d' alegría 'm salta 'l cor
y volguent ser ballador
allá va, al ball me presento.

L' afany de ballar no es poch,
mes l' apocament es massa;

UNA QUE HI ANAVA.

—La veritat: no sé si soch més felis ara ó quan treballava á la fábica.

per por d' una carabassa,
d' un recó, qu' es lo mèu lloch,
ni tant sols lo péu se 'm mou
com si allí clavat hi estés.

Ves si es prou,
no hi puch fer més.

No fa molts días que un soci
que molts diners posseheix
ve, y 'm proposa ell mateix
que 'm quedi ab lo sèu negoci

L' accepto, mes ¡quin tropell!
jo ni sabia com ferho:
per no saber sé, embustero
ni xerraire com era ell,
va aná l negoci en renou
perdenthi ab ell molts dinés.

Ves si es prou,
no hi puch fer més.

Per tréure 'l d' alguns apuros,
abusant de l' amiatat,
ara un home m' ha estafat
ab sas manyas trenta duros.

«Quant lo trobi, de segú
per insultarlo comenso»
dich molts cops; y al véure 'l penso
¿Y si s' enfada y rebs tú?

Y altre cop la pó 's remou
fins trobantlo pèls carrés.

Ves si es prou,
no hi puch fer més.

Y 'l que més de tot m' amohina
y 'l que 'm tè més apurat,
que aquest defecte malvat
no 's cura ab cap medicina.

Si prenent algún remey
d' un metje curar podia,
estich cert que no viuria
més felís que jo, ni 'l rey.

Donaria d' or un pou
si d' eix mal curar pogués.

Ves si es prou,
no hi puch fer més.

Per ell la vida aborreixo
puig me roba tots los plers.
La pau, l' humor, los diners,
lo dols amor que glateixo,
fins del sol lo daurat raig
per ell m' ofèn, y deliro
perque quan ma sombra miro
penso l' efecte que faig,
veyent qu' ella també enclou
lo defecte que 'm tè oprés,
y ple de ira, exclamo: «Es prou
que no puga ferhi més.»

MARTÍ REVOLTÓS.

ESQUELLOTS.

La mort sempre incansable.

Consagrém un recort á un pare cape-
llá, D. Miquel Sanchez, l' ardent pole-
mista del Ateneo de Madrit.

Era un enamorat de la ciencia, un de-
vot del estudi.

Defensava sempre las ideas conservadoras y
combatía las carlistas, fentho ab desinterés, sense
esperansa de recompensa. ¿Qué l' hi importavan
al Pare Sanchez los goigs materials ni 'l benestar
de la existencia?

Durant lo govern de la República, en 1873, se
li oferí una magnífica ocasió pera calsarse una
mitra, y la despreciá rodonament.

—Deixeume estar ab los mèus llibres—respon-
gué al amich sèu, ministre de la República que
desitjava conferirli l' episcopat.

Un día, per socórrer á un pobre literat qu' es-
tava en la suma miseria, á falta de dinés, se va
vendre la sotana.

Ja es tot lo que pot fer un capellá: despullarse
de la sotana per vestir al próxim.

Lo Pare Sanchez ha mort sense ausili de metje,
negantse sempre á que 'l cridessen al veures im-
possibilitat de pagarlo.

Aquests rasgos pintan al home.

Y no hi haurá de segur millor manera de hon-
rar la sèva memoria que referirlos.

¡Si tots los capelláns fossen com lo Pare San-
chez!

Un altre difunt: D. Joan Font y Guitart.

En sa juventut se distingí per sos coneixem-
ents literaris y per las magníficas traduccions
que dels més notables escriptors alemanys é in-
glesos doná en las columnas de *La Abeja*, revista
que 's publicava baix la direcció de D. Antón Cá-
novas del Castillo.

Mes tart, una malaltía 'l tingué postrat per es-
pay de molts anys, privantlo de prosseguir una
carrera ab tanta brillantés comensada.

Vivia retirat en los pobles de las immediacions
de Barcelona: en los Josepets, en sant Gervasi,
en Pedralbes, y sos amichs apenas lo veyan una
vegada al any.

Era un home calmós, ensimismat, una mica es-
trany... tenia extravagancias; pero revelava sem-
pre una gran bondat de cor.

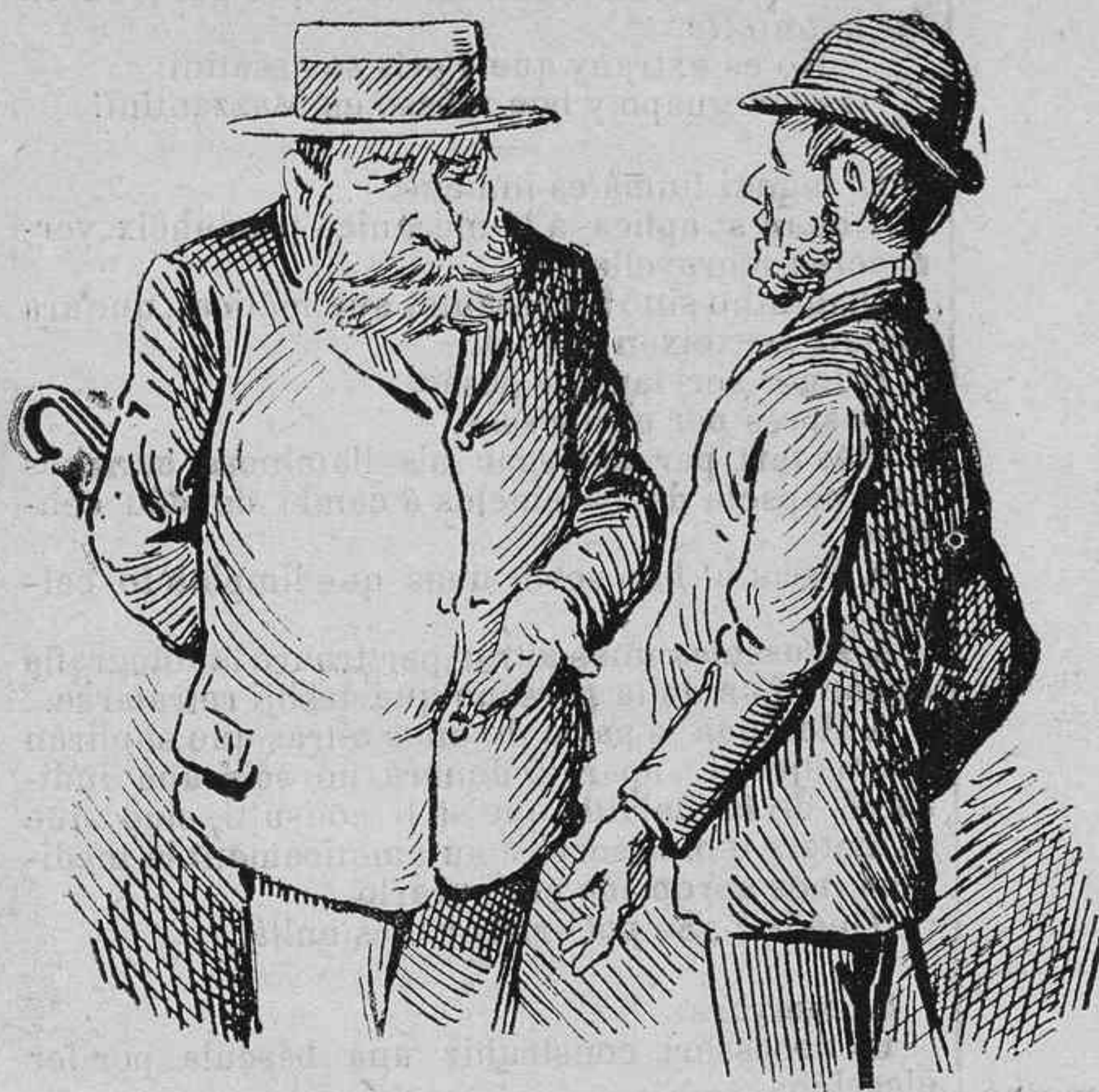
Devegadas estava mitja hora en lo café sense
cridar al mosso, com si temés alsar la veu... Quan
un amich se li asseya al costat, li deya ab pausat
accent:

UN HUELGUISTA PERPÉTUO.

—¿Aná á Buenos-Ayres? ¡Cá!
L' art de la gandulería
y 'l pendre 'l sol tot lo día
tan bè va aquí com allá.

A PROPÓSIT DE LA FESTA MAJOR DE BARCELONA.

—Y donchs, senyor exconcejal ¿per qué no han guarnit la Rambla aquestas festas?

—¡Home! ¿no veu que l' Alcalde no está bo y jo no soch del municipi? Y á fé que ho sento, perque llavors jo tenia un bon *despaig* de glassas...

—¿Voléu fer lo favor de dir al mosso que 'm serveixi café..?

Una vegada que va anar á Cuba, ahont radicavan gran part de sos interessos, li digué algú de la seva familia que li enviés un recort. Y ell va enviarli un *caymán*.

Lo més xocant es que feya aquestas cosas ab la major serietat.

Sa mort, ja de temps prevista, ha sigut molt sentida per quants lo coneixian.

L' altre dia publicava *Lo Diluvi* una llarga llista de serveys prestats pèl cos de bombers, sense que fins ara hajan pogut cobrar los honoraris.

Desde el dia 14 de juliol del any passat al dia 8 del actual setembre han assistit á un sens fi de incendis, y tots se 'ls han quedat á deure.

Los bombers van descuydarse de apagar un foc y de aquí vé tot lo mal.

Me refereixo als fogóns de Mr. Martín, durant lo periodo de la Exposició.

A tenir la previsió de apagarlos, es cert que l' Ajuntament no hauria pogut fer tants xéflis; pero no es menos positiu que 'ls bombers estarian al corrent de pagas.

¡Fins á quin extrem pot arribat l' inventiva dels falsificadors!

Los periódichs de Madrit donan compte de haverse descubert allí una fábrica clandestina de butifarra catalana.

¡Falsificar la butifarra catalana!

Y després dirán los madrilenyos que aquí á Catalunya 's falsifica tot. Com si aquí 's descubris-

sin may fábricas clandestinas de xorissos extremenyos.

No, senyors.

Aquí lo que s' ha descubert es un nou sistema de fer passar per magnífichs cigarros de la Habana 'ls purots infernals de la Tabacalera.

Tot consistia en pintarlos bèn foscos y pigadets.

Y com en materias fumables la ilusió hi entra per molt, no faltava fumador que 's tragava satisfet lo veneno del tabaco agravat pel veneno de lapintura.

Pero aixó es lo de menos.

Si las donas se pintan per semblar més guapas ¿per qué no han de pintarse també 'ls cigarros, si aixís poden semblar més bons?

Davant del monument de Colón:

—Es una gran idea—deya un foraster—la de elevar sobre un inmens pedestal, la figura del immortal navegant que descubrí un nou mon pera Espanya. ¿Pero faria 'l favor de dirme 'l significat de aquella especie de pedassos que Colón porta al darrera, com si tingués los pantalóns apedassats?

—Si senyor—li va respondre un barceloní.—Aquests pedassos significan que Colón avants de descubrir l' América va esmolar molts pantalóns corrent per las aulas.

Quatre empleats componen l' oficina titulada *Loteria de la Exposició*.

Cedint á las indicacions de un periódich, un regidor va visitar la indicada oficina, y dels quatre empleats no va trobarhi més que l' escribent... y encara sense fer res.

—¿Ahont son los seus companys?—va preguntar lo regidor.

—Fulano y Sotano están malalts.

—¿Y l' últim?

—Se 'n ha anat veyent que no tenia res que fer.

—Y 'ls dos malalts ¿quina malaltia tenen?

—¡Qué vol que li diga, pobre de mí!... Cada mes quan firman la nómina agafan un cansament que 'ls dura lo menos trenta días

¡Venturosos empleats! Ells poden dir que cada mes treuhen una rifeta!

Tenim un encàrrech del editor de aquest semanari y aném á cumplirlo gustosíssims.

Próxim á pablicarse l' *Almanach de l' EsQUELLA DE LA TORRATXA*, invitém desde ara á tots los col·laboradors de aquest periódich y als literats catalans en general que 's dignin afavorirnos ab los seus traballs.

Desde avuy fins al dia 10 del próxim octubre serán admesos, y per lo que pugan enviarnos los doném ja desde ara las més expresivas gracias.

Madrit es lo cervell d' Espanya.

Vejám donchs fins á quin extrém está destornillat aquest cervell.

Segóns lo *Butletí mensual* de la Direcció de Sanitat desde l' any 1880 á 1888 inclussiu hi ha hagut á la vila del Os, 143,836 naixements, dividits en la següent forma:

DIÀLECH.

—¿M' estimas, Sofia?—Sí.
 —¿Serás constant?—Invariable.
 —¿No me 'n podries donar alguna prova... palpable?

Legítims: 107,495.

Ilegítims: 36,341.

Partim una quantitat per l'altra y trobarém que per cada 2'95 criaturas nascudas en legítim matrimoni, ne naix una d'extrangis.

No en va es Madrit la terra de las irregularitats.

De las irregularitats en tots los conceptes imaginables.

Un dels més bonichs idilis de Apeles Mestres, *La Rosella*, ha sigut posat en música pel mestre Rodoreda y será cantat dintre de poch en lo *Teatro Principal* per la Bordalba, en Bachs y en Meroles y numerosos coros.

L'obra será posada ab lo corresponent aparato.

Esperém ab verdadera ansietat aquest primor lírich, embellit ab los encants de la més pura poesia.

La Gineta es un poble de la provincia de Albacete, qual parroquia está felisment regida per un rector tan industriós, que t'convertit lo cementiri en una espléndida horta plena de verdura y de llegums de tota mena.

Gran manera d'exp'otar fins la sustancia dels difunts, lo *pulvis eris* dels llibres sagrats.

Perque las hortalissas del cementiri, lo rector sol no pot consumir'as y las vén als feligresos

Y aixís aquests tenen la ditxa de saborejar als que sigueren.

¡Quants viudos no amanirán los átomos de las sèvas mullers transformadas en enciamets tendres!... ¡Y quants gendres no tastarán la picanter de las sèvas sogras respectivas convertidas en vitxos!

Decididament la crema dels cadàvers es una heretjia horrible.

¡Aquí no hi ha res tan religiós com las absoltas y l'horticultura!

Mazzantini á París ha produhit un gran efecte. Tothom li diu lo torero *gentleman*.

Y 's conta que un empresari li ha proposat vestirse davant del públich, que pagaria gustós l'entrada que se li fixés, no més que per veureli fer la *toilette*.

No es extrany que París se desatini:
 ¡es tan guapo y bon mosso en Mazzantini!

L'ingeni humá es inmens.

Y quan s'aplica á la mecánica produheix verdaderas maravellas.

Díguin tho sino las básculas automáticas, que ara mateix serxeixen per tot.

Primer servían per pesar.

Després per electrissar.

Més tart per entregar als llaminers curiosos una capseta de caramelos á cambi de déu céntims.

A París n'han sortit unas que limpian lo calsat.

A Brusselas unas altras per treure la fotografia instantánea de la persona que desitji retratar-se.

A Holanda 's parla de unas altras que supliran als metjes. L'aparato donará no sols una indicació de la malaltia que se li consulti, sino que al mateix temps servirá automàticament la medicina més apropiada per curarlo.

¿Qué tal? ¿Se pot arribar més enllá?

Sí, senyors.

Es necessari construhir una báscula per fer eleccions.

En lloch dels deu céntims s'hi haurá de tirar un tarugo, y sortirá un regidor.

Un lapsus *linguae*:

—Enrich ¿qué s'ha fet la tèva germana?

—Cóm ¿qué no ho sabs?

—¿Qué?

—Es menja.

—¿Cóm dius?

—M'hi equivocat. Volia dir qu' es *monja*.

Ventatjas de la loteria.

Un alicantí que va treure la grossa, lo primer que va fer sigué abandonar á la sèva dona fugint en companyia de una amiga.

Decididament la rifa es la felicitat de las familias.

Diàlech.

—¿De ahont vens, Arturo?

—De la Junta de la Associació pera l'ensenyansa de la dona.

—Home ¿que no podries ficarmhi?

—Ab molt gust.

—Escolta ¿quin dia l'ensenyan?

—¿A qui?

—A la dona.

Torna un senyor de Tarragona á casa sèva y troba als dos sèus fills, l'un de déu anys, l'altre de dotze, ajeguts á terra y sense donar senyals de vida.

Desesperatenvia á buscá 'lmetje, y quan aquest tractava de indagar la causa de tan estrany accident, troba al costat de aquells pobres nens una capsa de mistos y duas puntas de cigarro de l'Arrendataria.

¡S'havían envenenat!

Y ara diguin ¿no sería del cas entaular una causa criminal contra la Companyia, ja que no per assassinat, per imprudencia temeraria?

Molts n' hi ha que sense causar tantes desgràcies van a passar una temporada a la presó.

Una escena fúnebre.

A Vilecha, provincia de León, un home cansat de viure, va determinar donarse de baixa en la llista dels contribuyents y adquirir mérits bastants perquè l' inscribissen en la dels electors.

Pero resultà a realitzarho ab lo degut aparato, s' enfilà al campanar y comensà a tocar a morts de una manera desafortunada.

Lo rector extranyat de aquell campaneig in-tempestiu, surt a la plassa y pregunta:

—Ep, mestre ¿cóm es que toquéu a morts?

—Estich tocant per mí mateix.

—Y ara!

—Vaig a matarme.

Lo rector, féu acció de pujar al campanar, y 'l suïcida digué:

—No s cansi, Sr. rector, que ja baixo.

Y abocantse a un dels finestrals, va despenjarse de cap, cayent mort al peu de la iglesia.

¿Quin novelista seria capàs de inventar incidents com moltíssims dels que 'ns ofereix la vida real?

Un anunci que llegeixo en un periódich francès y que no traduheixo per por d' espatllarlo:

«Somniers procreatífis a volenté, ayant donné les melleurs resultats chez des personnes que des causes secondaires rendaien steriles »

SONET.

Més hermosa que un somni de ventura
quan la desgracia 'ns persegueix artera,
la vegí en un bell jorn de primavera
al entrarne de un bosch en la espessura.

Fletxat mon cor al punt per sa hermosura
al foch ardent de ma passió primera
vaig suplicá amorós a la pitera
que calmés de mon pit la cruel tortura.

Escoltava mos prechs ella piadosa;
digué si m' estimava, y ab véu franca
me contestá que sí mitj ruborosa.

Després... no sé si dirlos lo que hi manca:
pero . . val més callar, ja hem dit prou cosa:
qui vulga saber més... a Salamanca.

DR. TRANQIL.

ACUDITS.

En una tertulia:

—Créguim—diu una solterona—que 'l viure soltera no t' cap atractiu.

—Dispensi—salta un dandy—¿que fa molt temps que ho es?

Entre escriptors:

—Aquí hont me veyeu, en menos de un quart vaig escriure un día, per valor de cent duros.

Tots a coro:

—¿Qué vas fer?

L' escriptor:

—Una factura.

Dos nuvis al llevarse:

—Antonieta, pósat las mèvas calsas.

—Ay, Pepet, estás molt de broma. No vull posar-les.

—Dich que te las posis.

—No me las posaré.

—Está molt bé. Desd' ara, donchs, tén present que aquí a casa, qui porta las calsas só jo.

J. ABRIL VIRGILI.

La Tuyetas envía al seu fill a buscar mitj porró de anissat.

Arriba 'l noy de la taberna sense quartos ni ampolla y ab la boca plena.

—¿Ahont es l' ampolla?

Lo xicot:

—M... m... m...

—Enrahona de un cop.

—Mm... mm...

—Vaja home, sino 't dono una nata.

Lo xicot fent lo ploricó:

—He trencat l' ampolla, y...

—¿Y l' ayguardent?

—Lo portava a la boca; pero... per dirli, me l' hi envia.

R. BERTRÁN.

—Miri, senyoreta, miri: ¿veritat que aquell jove sembla un mico?

—¿Cuydado! Aquell jove es lo mèu germá.

—Ara ho entench: veliaquí perquè vosté es tan mona.

J. T. ANGUILA.

Deya un crítich parlant de un escriptor:

—Com a home es un tipo petitó y molt magre; ara com a escriptor es un novelista de molta talla y bastant gras.

J. M. DIVA.

LO REGALO DEL NUVI.

—¿Quin anell més admirable!
¿quin brillant més clá y més net!
Ara sé de bona tinta
lo que m' estima en Pepet...

EPÍGRAMAS.

L'altre dia debutava
una tiple molt bunyol
y digué cert *dilletante*:
—¡Quina veu!.. ¡Ni arriba al sol!
—¿Cóm vol vosté que hi arribi
(li va respondre en Budoy)
si ni desde aquí la sento
y sech á la fila nou?

LL. SALVADOR.

En Pasqual lo devot, fentse
per certa angunia en que 's troba
anava á la Bona nova
á cumplí' una prometensa;
y al veure un ciri tant alt
diu la viuda d' en Baldiri:
—En ma vida he vist un ciri
tant llarch com lo de 'n Pasqual.

P. TALLADAS.

—Dónam un cop d' ull, Sevé,
tú que sabs tan de pintá,
en aquest retrato.

—Oh, cá.
No me'l vull pas fer mal bé.

P. GALINDAYNA.

Una viuda jova, hermosa,
tè lo gust de anunciar
que acaba de desmamar
á una nena molt preciosa
perque 'l públich que comprén
puga saber sense pena,
que havent desmamat la nena
desitja ara tení' un nen.

J. PUIG CASSANYAS.

La escena als Estats Units, ahont, com ja sabrá
'l lector, passen sempre cosas estupendas:

Una companyia bunyol representava un drama,
de una manera tant perversa, que ja la concu-
rrencia comensava á impacientarse.

De repent un senyor se treu un revólvel
y alsantse de la butaca que ocupaba, co-
mensa á disparar sobre 'ls cómichs.

Gran sensació en lo teatro. Los actors es-
parverats, corren á refugirse entre basti-
dors. Los concurrents xisclan las senyoras
se desmayan. Per fi 'ls agents de l' autoritat
se precipitan sobre l' agressor, lo desarman
y 'l trincan.

Alguna senmanas després se veyá davant
del jurat, la causa promoguda per tant gran
escándol.

L'advocat defensor se limitá á dir lo se-
güent:

—«Tots los aquí presents se trobarían en
lo teatro aquella nit, y 'ls que no s' hi troba-
van, sabrán al menos, la manera infernal
com los actors declamavan. Donchs bè jo
sols vos faré observar una circunstancia y
es que 'l meu client va perdre la paciència
primer que ningú, perque 'l m' u client es l'

autor del drama que aquells galifardeus *execu-
tavan*, en lo sentit recte de la paraula.»

Lo jurat, després de una curta deliberació 'l
declará irresponsable, fundantse en que havia
obrat en legítima defensa.

Entre mare y filla:

—¿Es á dir, que al últim consents en que 'm casí
ab l' Arturo?

—Sí, ab moltíssim gust.

—Si qu' es extrany. ¿No deyas avants que t' era
tant antipátich?

—Y encare me n' es. Per aixó vull que t' hi ca-
sis: pel gust de serli sogra.

Una familia de la qual formava part un nen de
uns sis ó set anys, contemplava atentament un
quadro de historia titulat: «Cristiáns entregats á
las bestias.»

L'efecte era horrendo.

Un grupo de mártirs destrossats per las grapas
de lleóns y tigres famolenchs, movían á com-
passió.

No es estrany, donchs, que la criatura arran-
qués un gran plor.

—¡Calla, ángel meu!—deya la sèva mare be-
santlo. Y afegia:—¡Miréu quina criatura més sen-
sible!... Calla, calla que no se las menjan.

Lo baillet somicant:

—Si..i..i... see..enyo..ooo..ra quée se..e..e las
me..e..en..jan!... Y aa..a..que...ell pooo..o..bree
tigre...e..e ta..a..ant pe...e. tit... se... que..e..e.
dará..á..á... se...e..en..se...e...

¡De aixó plorava la criatura!..

A las dotze de la nit un senyor surt desafortat
del café, trobantse ab que acaba de marxar l' úl-
tim tranvia de Gracia.

—¡No hi vist may sort més descastada que la
mèva!—exclama picant de péus. Tè, ara vesten á
péu fins als Josepets.

Un mistaire que l' ha sentit, li diu:

—¡Aixó ray! Esperí l' altre.

Lo senyor veyent obrirseli 'l cel:

—¿N' hi ha un altre?

—Sí, senyor.

—¿A quina hora surt?

—A dos quarts de set del dematí.

FREGANT.

Si ara 'l sèu xicot venia,
lo gran ánima de canti
seria capás de dir
que l' ha trobada *infraganti*.

FREDERICH SOLER (Serafi Pitarra)

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

Obra ilustrada ab esmero per M. MOLINÉ

Un tomo en 8.º ab una cuberta al cromo, Ptas. 2.

CUENTOS DEL AVI

Obra ilustrada per M. MOLINÉ

Un tomo en 8.º ab una cuberta al cromo, Ptas. 2.

C. GUMÁ

CANSONS DE LA FLAMARADA

Un tomo en 8.º de 128 páginas ab una cuberta alegórica, Ptas. 1.

GUSTAVO AIMARD

LAS NOCHES MEJICANAS

Dos tomos en 8.º esmeradamente impresos,
Pesetas 2.

Á CASARSE TOCAN

6

LA MISA Á GRANDE ORQUESTA

SAINETE CÓMICO-LÍRICO EN UN ACTO Y EN VERSO

ORIGINAL DE

D. RICARDO DE LA VEGA

Música del maestro D. RUPERTO CHAPI

Precio: Ptas. 1.

De New-York á Brest en siete horas, por A. Laurie

Forma esta obra 2 cuadernos en 4.º, y vale Ptas. 2.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA.—*Im po-ssi-ble.*
2. ID. 2.ª.—*Ca-nas-tró.*
3. SINONIMIA.—*Americana.*
4. ANAGRAMA-ENDAVINALLA.—*Tallers Lletres-Retalls.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*D. Alvaro ó la fuerza del sino.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Glorieta.*
7. INTRÍNGULIS.—*Trocas.*
8. GEROGLÍFICH.—*Gran diferencia se nota entre homes y donas.*

XARADAS.

I.

Per 'ná cinch Santa Maria
cinch cambiar un mocadó
de dos-tres molt rebufó,
pero que no convenía
perque una tres-hu tenía,
la Quinta-quarta-tercera,
qu' es hermosa, molt pitera
y gasta la mar de sal.
pèl devant de la Total
passava días enrera.

Un molt infelís soldat
qu' estava de centinella,
al veurer sa cara bella
y son cos tan ben format,
va quedarne enamorat
tan de bó, que, sens pensá
lo car que li costaría,
arma y puesto abandoná
y corrent, boig d' alegría
cinch trobarla se 'n aná.

CRIATURADA.

—Si jo tingués uns quants quartos,
me 'n aniria á París...
¡Diu que venen uns carmetlos
més bons en aquell país!.

No sè lo que li digué,
quart si 's van entendre ó nó;
l' única cosa que sé
es que quan torná 'l minyó,
ab lo qui 's topá primé
fou ab lo sèu hu-dos-tres
que al véure 'l, fet una fiera,
sens volguer atendre res
ordená de portá'l prés
y tancá 'l cinch la carrera.

MARANGI.

II.

La hu es musical,
vocal la segona;
lector, lo Total
es un nom de dona.

J. USÓN.

ANAGRAMA.

A la tot vareig anar
de 'n Tot y la Magdalena
y 'ns portaren á la taula
una gens bona escudella
que ni una mica de tot
vareig trobarhi en tota ella.

E. COSTA.

ACENTÍGRAFO.

La Total va tení un susto
tot fent un viatge per mar,
perque 'l vapor ahont anava
en una roca 's total.

J. ALAMALIV.

TRENCA-CLOSCAS.

DN. PACO CESE.

CORNELLÀ.

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas
lo títul de una sarsuela castellana.

CAP DE CINDRIA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Filósoph Francés.
1	6	2	3	8	4	5	—	Una flor.	
8	3	1	6	7	5	—	Nom de dona.		
3	3	6	7	6	—	Una flor.			
3	3	8	2	—	Animal				
2	3	6	—	Comestible					
7	8	—	Nota musical.						
4	—	Consonant.							
3	5	—	Nota musical.						
4	6	5	—	Parentiu.					
3	2	3	5	—	Nom de dona.				
1	6	2	3	6	—	Instrument.			
1	5	3	8	7	2	—	Gran actor		
7	6	8	7	8	4	5	—	Carrer de Barcelona.	
4	7	5	1	6	5	4	5	—	Ópera.

VICENTA VIDAL.

QUADRAT NUMÉRICH.

. . .
. . .
. . .
. . .

Omplir los pichs ab números que sumats vertical y
horisontalment y sense repetirne cap dongan per resul-
tat 20.

GEROGLÍFICH.

×
I
D. I I
LI
INGLES
I

NOLLYA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.